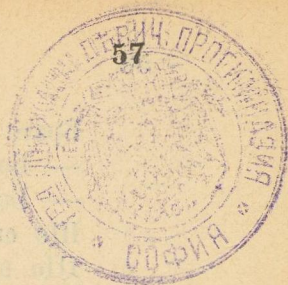

XXXVII.

ВЪЗДИШКИ НА ЕДИНЪ СВѢТЪ.

Брате мой, брате мой!

— Що скърбишъ, бѣдни тварь?

— Тварь не сжмъ, а сърдце,

Що гори, що жьднѣй,

Кат' потопа да залѣй

Цѣлий свѣтъ съ любовьта си.

— Що въздишашъ, сърдце?

— Сърдце не — азъ съмъ умъ,

Кой небесното було

Иска да раздере —

Да узнай, да съзре

Тайний изворъ на всичко,

Що се движи, грѣй, мрѣ....

Брате мой, брате мой!

— Що тжгувашъ, умъ гордъ?

— Умъ не сжмъ, а сжмъ духъ

Духъ крилатъ, кой ламти

Да лети, да лети

Изъ незнайния хаосъ,

Изъ пространний всемиръ,

Дори трай вѣчността.

Брате мой, брате мой!

— Що лудѣишъ, чуденъ духъ!

— Духъ не сжмъ, азъ сжмъ богъ,

Безъ небе и безъ адъ,

Безъ кумиръ и безъ храмъ, —

Но крож пѣщо славно

И добро да създамъ....